

Tranen
van
Vuur

TRANEN VAN VUUR

COAB 2018

Hester en de Koffie Robot
Janna en Hamma gaan naar het bos
Sandra en de Boze Badmeester
Mieke en het Magische Geld
De Dropping
Hertint
De Goochelaar

Hester en de Koffie Robot

Vader had een donker meisje uit Amerika geadopteerd, Hester. En daarna een blank jongetje, Jaap. Jaap was heel blij met zijn oudere zus. Vader had een moeilijk leven gehad. In de oorlog moest hij vluchten. Ook had hij een hele moeilijke vrouw, maar die stierf vlak na de oorlog. Vader was heel handig. Hester hielp vader veel met het huishouden, en ook Jaap kon veel klusjes.

Vader zette 's nachts altijd het huis onder stroom aan de buitenkant, zodat dieven niet konden binnenkomen. Dat beveiligings-systeem had vader zelf gemaakt. Jaap vond het knap, en ook Hester was trots op vader. Hester was een paar jaar ouder dan Jaap, en Jaap was trots op zijn zus. Hij was blij dat hij in zo'n goed gezin terecht was gekomen, met zo'n goede vader, maar vader was soms erg depressief van de oorlog. Hester en Jaap probeerden hun vader er dan altijd overheen te helpen, maar dat lukte niet altijd. Soms moest de dokter komen, en die gaf aan vader dan medicijnen.

Maar vader begon steeds meer ziek te worden, en Hester nam steeds meer taken van vader over. 'Het laat me niet gaan,' zei vader. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.'

'Jawel joh,' zei Hester. 'We vinden wel wat.'

Hester en Jaap hielden de goede moed erin, ook al raakte hun vader steeds meer aan lager wal. Nu moesten ze voor zichzelf zorgen. Elke dag kookte Hester voor het gezin. Ze begon steeds meer als een moeder voor Jaap te worden. Ook vriendinnen van Hester hielpen weleens mee in het huishouden. Vader zei dat hij iets wilde uitvinden om hemzelf te helpen. Hij ging daarom soms diep in de nacht naar zijn werkkelder. Dat was eigenlijk het enige wat hij nog kon doen.

Op een ochtend kwam vader stralend uit zijn werkkelder. Hij zei dat hij de oplossing had gevonden. Hij had een robot-moeder gemaakt. Hij zei dat een moeder eigenlijk datgene was wat ontbrak in het gezin. Hij had de robot donker gemaakt, zodat ze een beetje leek op Hester, alsof het Hester's eigen moeder was. Hester vond dat de robot erg mooi was geworden. 'En wat kan ze?' vroeg Hester schaterlachend.

'Van alles,' zei vader. 'Kijk, er zitten knoppen op. Eentje voor koken, eentje voor afwassen, eentje voor schoonmaken, eentje voor wassen, en eentje voor gezellig kletsen, en nog veel meer.'

'Geweldig,' zei Hester. Ook Jaap was blij met zijn nieuwe moeder. 'Nu is het gezin pas echt compleet,' zei Jaap. 'En het lijkt inderdaad op Hester's moeder. Nu is het alsof vader mijn vader is, en moeder Hester's moeder, en zo zijn wij bij elkaar gekomen.'

Het huis begon nu pas echt op orde te komen, want de robot deed haar werk goed. Ze was ook als een echte moeder. Ze was zorgzaam en hield je in de gaten. Maar ze was absoluut niet te streng. Ze was een droommoeder. Ieder kind zou wel zo'n moeder willen hebben. 's Avonds zaten ze op de bank om naar de tv te kijken. Langzaam begon vader uit zijn depressie te komen. De robot was zo goed gemaakt dat je niet kon zien dat het een robot was. Maar natuurlijk had ze wel knopjes.

Op een dag ging het gezin op vakantie. Robot-moeder ging ook mee. Jaap liep voortdurend gekke bekken te trekken voor de foto's. Niemand kon zo scheel kijken als Jaap. Ook Hester gaf niet om de foto's. Ze keek zo vreemd mogelijk. Ze waren gekomen voor vakantie, niet voor foto's, maar er waren allemaal fotografen. Hester en Jaap vroegen zich af waarom ze zoveel gefotografeerd werden. Vader werkte voor een energie bedrijf die energie opwekte vanuit de zee, en hij was hier tegelijkertijd op zakenreis. Als de onderhandelingen zouden slagen dan zou het land van het gezin geheel op zee energie werken.

Hester en Jaap moesten even wachten in een ander zaaltje toen vader onderhandelingen aan het doen was. Op een gegeven moment hoorden ze luid applaus, en vader kwam glimlachend naar buiten. De onderhandelingen waren geslaagd. Weer waren er fotografen bij, en nu wisten ze waar het voor was.

Toen ze weer thuiswaren ging vader direct naar zijn werkkelder. Iets had hem op een idee gebracht. Hij wilde nu energie proberen op te wekken uit koffie bonen. Hij werkte dag en nacht hier aan door, terwijl Hester en de robot moeder al het huishouden deden. Zo werd de band tussen Hester en haar robot moeder eigenlijk alleen maar hechter. Vaak stonden ze samen af te wassen in de keuken, en hadden dan de diepste gesprekken. Voor Hester was haar robot moeder haar beste vriendin.

Op een dag was het zover. Vader had zijn machine om energie op te wekken uit koffie bonen klaar, en het zou nu voorgesteld worden aan zijn bedrijf. Ze waren er zo erg van onder de indruk dat ze naast zee energie ook koffie energie wilden uitproberen. Als er zee energie werd gebruikt hing er een zee geurtje, en als er koffie energie werd gebruikt hing er een koffie geurtje. Er was ook een schakelaar voor waarmee je het kon wisselen.

Op een dag ging Hester met haar robot moeder het bos in. Ze gingen heel diep, en eigenlijk wilde Hester helemaal niet meer terug. Er stonden wat wigwams, en Hester wilde er in wonen. Haar robot

moeder stemde erin toe. Ze zouden hier blijven voorlopig. Vader was toch altijd druk bezig, dus die zou hen niet eens missen. Hester wilde nooit meer terug. Ze liet ook haar vriendinnen komen.

Eén van de moeders van de meisjes vond dit helemaal niet goed, en ze liep helemaal met haar dochter mee naar het wigwammen kamp. Ze begon iedereen enorm uit te foeteren, en het liep allemaal zo hoog op dat de meisjes die moeder begonnen te bekogelen met modder. Toen moest die moeder het wel opgeven, maar ze riep nog wel dat ze de politie erbij zou halen. De meisjes waren hier op bedacht, dus toen zijn ze met de wigwams nog dieper het bos ingegaan, daar waar geen mens ooit zou gaan. 'Laat die politie maar komen,' zei Hester, 'dan zullen ook zij ten onder gaan in het moddergevecht.'

Omdat er vanaf toen vaak helicopters overvlogen zijn ze onder de grond gegaan met hun wigwams, om daar hun kamp te bouwen. Ze gingen zo diep als ze konden en kwamen daar in een andere wereld. Hier schenen veel meer indianen te wonen.

Vader en Jaap vonden het allemaal best. Ze kwamen weleens een kijkje nemen in het ondergrondse indianenkamp. Maar de pret was maar van korte duur. De nazi's waren het land binnengevallen. Ze ontdekten ook de ondergrondse schuilplaats, en iedereen ging in gevangenschap. Vader en Jaap en alle andere indiaanse mannen werden meegenomen om op de trein gezet te worden naar Bergen-Belsen, een concentratie kamp. De meisjes zouden allemaal voor de Duitsers moeten werken in het huishouden. Alleen robot moeder kon ontsnappen. Daar was ze immers een robot voor.

Jaap jammerde in de trein naar Bergen-Belsen. In Bergen-Belsen zouden ze uitgehongerd worden, en er zouden implantaten in hun botten komen. Vader zei : 'Robot moeder zal wel naar de andere robotten gaan, de zee energie robot en de koffie energie robot. Ze staan nog in de kelder en hebben waarschijnlijk nog niet door wat er gaande is, maar robot moeder zal hen wel aan de praat krijgen, en dan zal het niet best zijn voor de Duitsers.'

Hester moest in het huis van een bepaalde Duitse officier werken, en ze foeterde hem uit.

Het was verschrikkelijk in het concentratie kamp. Jaap en vader kregen bijna niets te eten. 'Ze mogen wel opschieten,' jammerde Jaap. 'Inderdaad, ze zijn wel laat,' zei vader.

'Wat gaan ze met ons doen, vader, die nazi's ?' vroeg Jaap.

'Laten we het daar maar niet over hebben,' zei vader.

Inmiddels was Hester in gevecht geraakt met de Duitse officier, maar werd toen door anderen onder schot gehouden. Ze wist niet waar haar vriendinnen waren. Hester moest nu haar werk wel doen, ook al wilde ze niet. Ze zeiden dat ze haar zouden doodschieten als ze het werk niet zou doen.

Opeens werd er op het raam getikt. Het was robot moeder. Ook waren de zee energie robot en de koffie energie robot meegekomen. 'Robot moeder !' riep Hester terwijl ze opkeek van het vloeren dweilen. De Duitsers die bij Hester stonden om haar in de gaten te houden keken heel verbaasd. 'Wie is die vrouw ?' mopperden ze.

'Dat is mijn moeder !' riep Hester blij.

'Wat moet die nu hier !' riep een Duitser. De robotten begonnen het raam in te slaan en kwamen toen binnen door het venster. 'Wat krijgen we nu !' riep de Duitse officier. 'Kunnen jullie niet gewoon door de deur naar binnen komen ?'

'Nee,' zei de koffie energie robot. Hij richtte zijn arm op de Duitse officier en spoot koffie electriciteit op de man af die gelijk onder zware stroom stond. 'Nee !' gilde de Duitse officier. 'Niet doen !'

'En dan is er koffie,' zei de koffie energie robot. Toen gaf hij ook de andere Duitsers een optater met de koffie stroom. Ze werden tegen de muur geslingerd en hun haren stonden recht overeind. 'Nou, wat waren dat voor spelletjes !' riep de koffie energie robot.

Hester was heel blij. Toen gingen ze met z'n allen naar Bergen-Belsen. Toen de robotten het concentratie kamp binnenkwamen was er direct grote paniek bij de Duitsers. Ze werden allemaal onder zware koffie stroom gezet en weggeslingerd. Jaap en vader keken verheugd op. 'Eindelijk zijn ze gekomen,' zei Jaap.

'Ja, eindelijk,' zei vader.

Janna en Hamma gaan naar het bos

'Op de klippen gevaren !' riep Janna, terwijl ze het boek dichtklapte. Toen ging ze kleren zoeken, want ze zouden naar het bos gaan. Ook Hamma was dat aan het doen. Ze zouden morgen gaan. Ze zouden een tentje meenemen. Nu waren ze hun tasjes aan het voorbereiden. Ze zouden op de fiets gaan. Het zou wel een eindje fietsen zijn, maar dat vonden ze helemaal niet erg.

'Waar ging het boek over ?' vroeg Hamma.

'Ga het zelf maar lezen,' zei Janna, 'want dat verklap ik nog niet. Ik zal het boek wel voor je meenemen naar het bos. Dan heb je alle tijd.'

'Oké,' zei Hamma.

Janna had een karretje achter haar fiets. Daar kon de tent mooi in, en wat andere spullen. De rest hadden ze in de fietstassen gestopt die aan de bagagedragers hingen. Zo konden ze heel wat mee nemen.

Er scheen een monster te leven in het bosmeer wat ook tegen het dorp van Janna en Hamma aanlag. Janna en Hamma waren erg nieuwsgierig. Ze zouden ook zeker een kijkje nemen bij het meer, maar

ze waren ook bang.

'Zou het monster groot zijn, Janna ?' vroeg Hamma aan haar net iets oudere zus.

'Ik weet het niet, Hamma,' zei Janna. 'We zullen het vanzelf wel zien.'

'Denk je echt dat er een monster is ?' vroeg Hamma.

'Ik denk het wel,' zei Janna.

De volgende ochtend waren ze al vroeg op en gingen op pad.

Midden in de nacht, toen ze inmiddels hun tentje in het bos hadden opgezet en daarin sliepen, werden ze wakker gemaakt door een geluid. Het was een stem die zei : 'Dromen zijn bedrog. Alles is hier van drop gemaakt.' Janna opende de tent en keek naar buiten. Ze zag een groot monster met vuur in zijn ogen. Ook Hamma keek. Janna ging naar buiten en liep recht op het monster af. 'Wie ben je ?' vroeg ze. Hamma kwam ook naar buiten en verschool zich achter Janna.

'Ik heb jullie gemaakt,' zei het monster. 'Ik heb alles gemaakt. Jullie zijn van drop en ik ga jullie opeten.'

Janna begon te lachen. 'Wij van drop ? Niks hoor. Misschien ben jij wel van drop, en gaan wij jou opeten.'

Het monster kwam dichterbij, maar Janna was niet bang.

'Zeg dat je gelogen hebt over die drop,' zei Janna brutaal.

'Het is een speciaal soort drop,' zei het monster.

'Wat een vreemd monster,' zei Hamma.

'Ik lust wel wat drop,' zei Janna.

Toen ging het monster weg, en Janna en Hamma gingen weer terug naar de tent om verder te slapen. Toen ze 's ochtends weer wakker werden dachten ze dat ze het maar gedroomd hadden.

'Maar we hebben het wel beiden gedroomd,' zei Hamma. 'En dat is vreemd.'

'Misschien was het wel echt,' zei Janna.

'Een monster die het altijd over drop heeft,' zei Hamma.

'Misschien wilde hij wel drop,' zei Janna. 'Laten we het maar vergeten.'

Maar de daarop volgende nacht kwam het monster weer. Hij wilde Janna en Hamma wat vertellen. Weer gingen ze de tent uit, en liepen naar hem toe. 'Vroeger was dit allemaal moeras,' sprak het monster. 'En ik was het moeras-monster, en vanuit een dropplantje heb ik alles gemaakt.'

'Weer drop !' riep Hamma. 'Kun je het ook eens over iets anders hebben ?'

'Vast niet,' zei Janna. 'Hij lijkt mij heel dom, of misschien houdt hij ons voor de gek.'

'Echt niet,' zei het monster. 'Jullie moeten mij geloven.'

'Waarom zouden we je geloven?' vroeg Janna.

'Ik kan jullie helpen,' zei het monster.

'Hoe dan?' vroeg Janna.

'Eerst geloven,' zei het monster.

'Okay, ik geloof het,' zei Janna.

'Ik kan afrekenen met smerige leraren, vuile dokters, en ander tuig,' zei het monster.

'Hoe dan?' vroeg Janna weer.

'Dat zul je wel zien,' zei het monster.

Toen begon Janna een lijstje op te dreunen met mensen waarvan ze wilde dat het monster ermee zou afrekenen.

'Komt voor elkaar,' zei het monster.

'Ik denk niet dat we dit keer dromen,' zei Hamma.

'Natuurlijk dromen we dit,' zei Janna. 'Denk je nu echt dat dit echt is?'

'Ik denk het wel,' zei Hamma.

Het monster begon te huilen. 'Ik kan er niet meer tegen,' hilde hij.

'Wat doe je?' vroeg Janna.

'Dat zul je wel zien,' zei het monster, terwijl er stromen van tranen uit zijn ogen kwamen. De stromen gingen richting het meer, en het meer begon steeds hoger te stijgen. 'Ga je het dorp laten overstromen?' vroeg Janna.

'Ja,' hilde het monster.

'Goed,' zei Janna, 'braaf beest. Dan zijn we van alles af. Ik zou hier wel willen blijven.'

'Ga nu naar jullie tent,' hilde het monster. 'Morgen zal alles klaar zijn. Het dorp zal geheel overstroomd zijn door het bosmeer.'

Janna en Hamma gingen naar hun tent en sliepen verder. De volgende ochtend dachten ze dat ze het maar gedroomd hadden, maar toen ze naar het meer liepen zagen ze het dorp niet meer aan de overkant. Het meer was nu als een zee.

'Het was dus toch waar,' zei Janna. 'Nu hebben we geen familie meer, geen school.'

'Het vreemde monster heeft er echt werk van gemaakt,' zei Hamma.

Janna en Hamma gingen dieper het bos in, totdat ze een indiaan tegenkwamen die hen uitnodigde om in het verderop liggende indianenkamp te komen wonen.

Janna wilde dat eerst niet, maar na lang aandringen van Hamma stemde ze er toch in toe. De indianen wisten alles over het monster. Het monster zou uit de onderwereld zijn gekomen.

Al snel hadden Janna en Hamma het erg naar hun zin in het indianenkamp, maar de nazi's waren het land binnengevallen, en ook het indianenkamp werd niet overgeslagen. De mannen moesten per trein naar Auschwitz, een concentratie kamp waar ze implantaten in hun botten zouden krijgen, en de vrouwen moesten het huishouden doen van Duitse officieren. Janna en Hamma waren woedend, maar ze konden niets beginnen. 'Oh, was het monster nog maar hier,' klaagde Janna.

'Het monster zal komen,' spraken de indiaanse vrouwen die bij Janna en Hamma waren. De vrouwen werden in een bus gezet, en zouden verdeeld worden onder de Duitse officieren voor huishouden. 'Afwassen, koken, ramen wassen, poetsen, boenen, aardappel schillen, ik hoop dat jullie dat allemaal kunnen,' zei een Duitse officier.

'Ja hoor, ik kan alles,' zei Janna. En stilletjes dacht ze : 'Dan kan ik jullie lekker vergiftigen. Maar ja, dan moet ik ervoor zorgen dat ik er zelf niets van eet, en ook Hamma en de indiaanse vrouwen niet.'

'Wat als we het niet kunnen ?' vroeg Hamma.

'Dan worden jullie afgeschoten,' zei de Duitse officier nors.

'Dat is nogal wat,' foeterde Hamma. 'Zijn jullie wel helemaal goed bij jullie hoofd ?'

'Het monster zal komen,' zei een indiaanse vrouw weer.

'Wat voor monster !' riep een Duitse officier, terwijl hij de loop van het geweer tegen de kin van de indiaanse vrouw aanlegde.

'Raak haar niet aan !' schreeuwde Janna. De indiaanse vrouw duwde het geweer weg. 'Ik kan koken,' zei ze. 'En de rest zal ik wel zien.'

'Om ons te vergiftigen zeker,' zei de Duitse officier.

'Misschien,' sprak de indiaanse vrouw.

'Dan laat ik het jou het eerst eten,' sprak de Duitse officier nors.

'Wat moeten jullie ?' riep een andere indiaanse vrouw.

'Tut, tut, tut,' zei de Duitse officier. 'Jullie hoeven niet alles te weten.'

'Het is ons terrein,' riep de indiaanse vrouw. 'Jullie zijn op verboden terrein, en jullie zullen hier zwaar voor boeten. Het monster uit de onderwereld zal jullie grijpen.'

De Duitse officieren begonnen te lachen, en één van hen sloeg haar in het gezicht.

Janna werd woest, maar ze werd vastgehouden. 'Nog één keer, en vuur zal uit de hemel dalen om jullie te vernietigen !' schreeuwde ze.

'Ja, ja,' zei een Duitse officier. 'Je hebt teveel praatjes en teveel verhaaltjes gelezen.' Toen sloeg hij de indiaanse vrouw weer.

'Ik had je gewaarschuwd !' riep Janna.

'Zie, geen vuur,' zei de Duitse officier.

'Dat komt nog,' riep Janna.

'We hebben er hier eentje,' zei de Duitse officier.

Janna en Hamma en een indiaanse vrouw werden meegenomen naar een grote villa waar een Duitse officier woonde. Hier moesten ze werken. Schoonmaken, koken, de was doen, enzovoorts. Er kwam geen einde aan. Maanden gingen voorbij en Janna en Hamma begonnen moedeloos te worden. De indiaanse vrouw werkte stevig door, en zei altijd maar : 'Het monster zal komen.'

Op een dag was de oorlog afgelopen. De bevrijders waren gekomen, en ook Janna, Hamma en de indiaanse vrouw werden vrijgezet. 'Zou het monster dit gedaan hebben ?' vroeg Janna aan de indiaanse vrouw. De indiaanse vrouw knikte. Ze zouden nu terug gaan naar het indianen kamp. Het stond er helemaal leeg, alsof zij de enigen waren die het hadden overleefd, maar ze bleven wachten op de anderen. Maar die kwamen maar niet.

'Monster, waar ben je nou !' riep Janna.

'Het monster werkt door dingen heen,' zei de indiaanse vrouw. 'Soms zijn er eerst veel tranen voordat het monster wat kan doen.'

'Is het monster een droom of is het echt ?' vroeg Janna.

'Een droom gezonden tot de nachtmerrie, maar met veel tranen,' sprak de indiaanse vrouw.

'Het monster had ons verlost van ons verschrikkelijk dorp, en nu van de nazi's,' zei Hamma.

De indiaanse vrouw sprak niet veel, maar als ze iets zei waren het wijze woorden.

'Waarom zien we het monster niet meer ?' vroeg Janna.

'Het monster kan meer één keer gezien worden, en daarna nooit meer, maar het zal genoeg zijn,' zei de indiaanse vrouw.

'Maar we hebben het monster twee keer gezien,' zei Janna.

De indiaanse vrouw schrok. 'Twee keer ? Maar dat kan niet. Dat moet een ander monster zijn geweest,' zei ze.

'Misschien was het dan toch alleen maar een droom,' zei Janna.

'Het is een droom,' zei de indiaanse vrouw, 'maar het komt maar één keer, en zal dan gewoon door je leven heenwerken zonder dat je het monster nog een keer ziet.'

'We hadden het twee keer,' zei Hamma, 'de eerste keer had hij het voortdurend over drop, totdat je

er gek van werd, en de tweede keer liet hij ons dorp overstromen.'

'Maar dat kan niet,' zei de indiaanse vrouw. 'Het monster houdt helemaal niet van drop. Dat moet een ander monster zijn geweest en niet ons monster uit de onderwereld.'

'Goed,' zei Janna. 'Het maakt niet uit of het ons monster of jouw monster was. Misschien heeft het monster wel praatjes of verschillende gedaante verschijningen. In ieder geval zijn we van de nazi's bevrijd.'

'Maar onze stam is weg,' zei de indiaanse vrouw.

'Dan moeten we opnieuw beginnen,' zei Janna.

Op een nacht werd Janna gewekt in haar wigwam. Het monster stond voor haar. 'Heb je ook drop?' vroeg het monster.

'Nee,' zei Janna.

'Nou, dan ga ik maar weer,' zei het monster.

'Nee,' zei Janna, 'blijf. We hebben je nodig. De nazi's waren hier, en nu zijn we weer terug, maar de hele stam is nu verdwenen, behalve Hamma, ik en een indiaanse vrouw.'

'Waar zijn de anderen?' vroeg het monster.

'Ik weet het niet,' zei Janna. 'De mannen gingen naar Auschwitz, en de vrouwen gingen met de Duitse officieren mee voor het huishouden, en toen kwamen de bevrijders.'

'Ik heb jullie bevrijd,' zei het monster.

'Dat zei de indiaanse vrouw ook,' zei Janna, 'maar ze zei dat het monster zich maar één keer liet zien en daarna nooit meer.'

'Ze kletst,' zei het monster. 'Allemaal fabeltjes.'

'Ze dacht dat het misschien een ander monster was,' zei Janna.

'Kletskoek,' zei het monster. 'Er is maar één monster en dat ben ik.'

'Maar waar zijn de anderen dan?' vroeg Janna.

'Ik weet het niet,' zei het monster, 'maar ik zal eens in Auschwitz kijken. Ik was er nog niet aan toe gekomen vanwege mijn drukke schema.'

'Snel een beetje dan,' zei Janna. 'Het is één van de verschrikkelijkste plaatsen.'

Het monster verdween weer, en Janna sliep verder. Ze had geen zin om het de volgende dag aan de indiaanse vrouw te vertellen, maar ze vertelde het aan Hamma. De daarop volgende nacht sliep Hamma bij Janna in de wigwam, omdat Hamma het monster ook weer wilde terugzien. Midden in de nacht werden ze gewekt. Het was het monster. 'Auschwitz staat in brand,' zei het monster. 'Ik heb het niet kunnen blussen. Het is te erg.'

'Waar zijn de indiaanse mannen van het kamp ?' vroeg Janna.

'Waarschijnlijk in het vuur vergaan,' zei het monster.

'En de indiaanse vrouwen die bij de officieren moesten werken ?' vroeg Janna.

'Weg, allemaal weg,' zei het monster.

'Wat nu dan ?' vroeg Hamma.

'Ik weet het niet,' zei het monster. 'Heb je nog drop ?'

'Drop ?' vroeg Hamma boos. 'Wie vraagt nu om drop als we het over zulk slecht nieuws hebben ?'

'Het leven gaat door,' zei het monster.

'Het is ongepast,' zei Hamma. 'Vele indianen zijn ten onder gegaan en jij wil drop.'

'Het is om er overheen te komen,' zei het monster. 'Drop zit vol met wonderbaarlijke genezingskrachten.'

'Ga jij maar lekker drop zoeken,' zei Hamma. 'Ik wil naar Auschwitz. Jij ook, Janna ?' Janna knikte. De volgende dag gingen ze met de indiaanse vrouw naar de trein om naar Auschwitz te gaan om te kijken wat er van over was gebleven. Er was inderdaad alleen maar vuur zoals het monster had gezegd. Ergens moesten ze uit de trein stappen, want daar ging de trein niet meer verder. Er stonden allemaal hekken om het vuur heen, en er was veel bewaking. De brandweer was nog steeds bezig het vuur te blussen. Janna en Hamma vroegen zich af wat er gebeurd was.

'Er is hier niets te doen,' zei de indiaanse vrouw.

'Nee,' zei Janna, 'maar ik wil weten wat er gebeurd is.'

'Het monster,' zei de indiaanse vrouw.

'Wat ?' vroeg Janna.

'Het monster uit de onderwereld,' zei de indiaanse vrouw.

'Heeft het monster dit gedaan ?' vroeg Janna.

'Ons monster,' zei de indiaanse vrouw, 'niet die van jullie. Nu zijn alle martelingen voorbij. Auschwitz is vernietigd.'

'Maar daarmee ook de indiaanse mannen van onze stam en alle anderen die in het concentratie kamp waren opgesloten ?' vroeg Janna.

'Nee,' sprak de indiaanse vrouw, 'het is bovennatuurlijk vuur, monsterlijk vuur. Onze mannen zijn in veiligheid gebracht. Het is het vuur van dromen, wat dwars door de nachtmerrie heenging, als een trein, om hen mee te nemen.'

'Gelukkig maar,' zei Janna. Ze keek naar de indiaanse vrouw en zag vuur in haar ogen, zoals ze ook eens vuur zag in de ogen van het monster. 'Nu lijkt jij wel op het monster,' zei Janna tegen de

indiaanse vrouw. 'Jij hebt ook al vuur in je ogen.' De indiaanse vrouw keek naar Janna en gromde :
'Ik ben het monster.'

Janna schrok. 'M... maar ik heb je nu al zo vaak gezien, terwijl je telkens zegt dat het monster maar één keer gezien kan worden en daarna nooit weer,' zei Janna.

'Het herhaalt zich gewoon in je herinnering,' gromde de indiaanse vrouw.

'Droom ik ?' vroeg Janna.

'Ja,' zei de indiaanse vrouw. 'Het herhaalt zich in de herinnering en vervormt zich dan, maar het was maar één keer.'

Hamma keek verbaasd naar de indiaanse vrouw. 'Waar zijn de indiaanse mannen van de stam nu ?' vroeg Hamma.

'In Auschwitz,' gromde de indiaanse vrouw die steeds meer in een monster begon te veranderen.

'In het vuur ?' vroeg Hamma.

'Ze slapen,' zei het monster. 'Het is het vuur van de dromen, van de slaap. Het is opgewekt door vele tranen.'

Hamma zuchtte. Ook Janna zuchtte. Toen verdween het monster in het vuur.

Einde

Sandra en de Boze Badmeester

'En er was een put van meisjesboeken waar alle nazi's ingeworpen werden, en ze moesten voor straf voor eeuwig meisjesboeken lezen,' las Jan hardop en sloeg toen het boek dicht. Toen moesten Jan en Sandra naar zwembles. Moeder bracht hen naar de kleedkamer van het zwembad, waar ze hun zwemkleding konden aantrekken. Daarna moesten ze onder een hele warme douche heenlopen, en zo kwamen ze bij het zwembad, waar de badmeester hen al opwachtte. Ze moesten wat baantjes zwemmen, en de badmeester legde hen wat uit. Sandra keek naar de lichtblauwe tegeltjes die ze gewoon door het water heen kon zien. Ook keek ze naar de witte klompen van de badmeester. Ze lette niet goed op, en kreeg zo een tik met de haak van de badmeester, waarmee hij vaak rondliep. 'Opletten en bij de les blijven, Sandra,' zei de badmeester streng.

Toen moest ze wel, maar alles tolde haar voor de ogen. Hij had haar op haar natte arm geslagen en het deed best wel pijn. Even wilde ze hem uitfoeteren, maar ze voelde zich te duizelig. 'Ik ben duizelig,' zei ze toen, en stapte het zwembad uit.

'Gewoon in het zwembad blijven, Sandra,' zei de badmeester, terwijl hij haar weer terugduwde. 'Maar ik ben zo duizelig,' zei Sandra.

'Dan moet je beter opletten,' zei de badmeester. Jan werd heel kwaad op de badmeester. 'Zeg, blijf van haar af,' zei hij toen hij het zwembad uitstapte, maar ook hij werd teruggeduwd. 'Ik ga het straks aan mijn vader en moeder zeggen,' zei Jan.

'Je doet maar,' zei de badmeester. Toen de badmeester even niet oplette rende Jan het zwembad uit naar de kleedkamer. 'Terugkomen !' riep de badmeester. Maar hij kon niet achter Jan aan, want dan zouden alle kinderen het zwembad uitkomen.

Sandra begon te trillen en te rillen. 'Ik voel me niet goed,' zei ze. Weer probeerde ze uit het zwembad te komen, maar weer werd ze teruggedrukt. Ze voelde haar toen helemaal wegglijden, en ging kopje onder. De andere kinderen begonnen bang te worden. Gelukkig kwam er een andere badmeester aan. 'Het gaat niet goed met één van je kinderen, zie ik,' zei hij, en trok Sandra toen uit het water. 'Misschien is ze ziek.'

'De badmeester drukte haar telkens terug !' riepen de kinderen.

'Is dat waar ?' vroeg de andere badmeester.

'Ik dacht dat ze haar aanstelde, want ze had net straf gehad,' zei de badmeester.

'Dit is gevaarlijk spel. Daar kun je voor ontslagen worden,' zei de andere badmeester.

'Ach, stel je niet aan, joh,' zei de badmeester. 'Ze speelt het gewoon om van me af te zijn.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg de andere badmeester. 'Ze heeft haar ogen dicht, en praat niet.'

Maar toen werd de badmeester kwaad, en duwde de andere badmeester en Sandra het water in. De kinderen begonnen keihard te gillen, en er kwamen nog meer badmeesters en badjuffrouwen aangerend.

Het werd een dolle boel zoals je wel kunt begrijpen. Maar de badmeester hield vol dat Sandra het gewoon speelde om hem terug te pakken. Hij was loeikwaad.

'Je kunt kinderen nooit dwingen,' zei een badjuffrouw. 'Dat is levensgevaarlijk, of ze het nu spelen of niet.' Sandra lag levenloos in de armen van de andere badmeester, die ze weer op de kant hadden getrokken. 'Ze moet naar het ziekenhuis,' zei de andere badmeester. 'En hij moet ontslagen worden.'

Maar de badmeester werd erg kwaad, en duwde alle badmeesters en juffrouwen het zwembad in, terwijl hij Sandra greep en met haar wegrende. De kinderen begonnen nog harder te gillen. De badmeester rende met Sandra in zijn armen de trap op, en ging toen zijn grote kantoor in, en deed de deur op slot. 'Is het nu afgelopen met die spelletjes !' schreeuwde hij tegen Sandra, en sloeg haar in het gezicht. Sandra ademde bijna niet meer. Al gauw werd er op de deur geklopt, maar hij deed niet open. 'We zullen de politie bellen !' werd er geroepen. De badmeester rende toen door een andere deur met Sandra weg, weer een trap af, en toen het zwembad uit. Toen rende hij naar zijn grote witte auto, en even later scheurde hij ermee weg.

Hij bracht haar naar een grote witte villa diep in het bos. Hier nam hij haar uit de auto, en ging toen de grote villa in met haar in zijn armen, en bracht haar naar een grote ondergrondse zaal, waar een heleboel bedden waren met levenloze kinderen erin. Hier legde hij haar neer in een leeg bed. Een man met een lange witte jas kwam binnen. Hij had een brilletje op en haardossen aan beide kanten van zijn hoofd, maar boven op zijn hoofd en op zijn voorhoofd was hij kaal. 'Kun je hier weer een robot van maken,' zei de badmeester.

'Komt in orde,' zei de man. De man maakte toen even wat foto's van Sandra en ging toen weer weg. Sandra kreeg toen wat spuitjes totdat ze echt helemaal niet meer bewoog. Na een paar uur kwam de man in de lange witte jas weer terug met een robot die precies op Sandra leek. 'Perfect,' zei de badmeester. 'Nu ga jij die andere badmeesters eens haarfijn uitleggen dat je alles maar gespeeld had,' zei hij tegen de robot.

'Natuurlijk, het spijt me,' zei de robot, die gewoon op een echt mens leek.

De badmeester nam de menselijke robot mee en liet Sandra levenloos achter. Hij stopte de robot in de auto en reed toen terug naar het zwembad. Hij had de robot ondertussen allerlei instructies gegeven. En zo werd alles opgelost. De badmeester kon blijven. Sandra had zich afschuwelijk misdragen, en deed maar net alsof om hem te jennen en in de problemen te brengen. De andere badmeesters en badjuffrouwen moesten ook schuld bekennen.

Zo was er een heel crimineel netwerk in het dorp wat kinderen omwisselde met menselijke robotten die precies op die kinderen leken, en zo kon niemand wat vermoeden.

Maar Jan was een hele slimme jongen, en had al snel door dat dit Sandra niet was. Zijn ouders geloofden hem niet, maar de robot zei dingen die Sandra nooit zou zeggen. Daar kende Jan zijn zus te goed voor. Jan was heel fijngevoelig en veel intelligenter dan zijn ouders. Jan rook onraad. Nachtenlang had hij zware en diepe gesprekken met de robot, die zich nog steeds voordeed als

Sandra, zijn zus, maar uiteindelijk gaf de robot toe dat ze Sandra niet was, maar slechts een robot. De robot had het erg met Jan te doen, maar was ook slechts een slachtoffer en kon niets doen. Jan was wel blij dat de robot het in ieder geval had toegegeven. Maar Jan's ouders geloofden er nog steeds niets van, en zeiden dat Sandra zwaar ziek was dat ze dacht dat ze een robot was, en niet de echte Sandra was. Ze stuurden de robot naar een psychiater, en de robot kreeg zware medicijnen. Jan was inmiddels heel veel van de robot gaan houden en kon dit ook niet meer aanzien. Op een nacht smeekte hij de robot uit te leggen waar Sandra was. De robot probeerde het uit te leggen, maar raakte steeds in de war. Omdat Jan steeds meer bij zijn ouders er op aandrong om hem te geloven moest ook hij naar de psychiater en kreeg zware medicijnen. De psychiater zei dat zowel hij als Sandra naar een rustoord moesten. De psychiater nam hen beiden mee naar de grote witte villa diep in het bos. 'Ik herken dit !' riep de robot. 'Hier worden alle kinderen verwisseld door robotten !'

'Het is goed, Sandra,' zei de psychiater. 'Hier zul je tot rustkomen.'

'Hier moet ergens de ware Sandra liggen,' zei de robot.

'Het is goed, Sandra,' zei de psychiater weer, terwijl hij de auto parkeerde. 'Hier zal alles goed met je komen.'

'Luister dan eens naar wat ze zegt, idioot !' riep Jan. 'Heb je nu oren of niet ?'

'Ze is zwaar ziek, Jan,' zei de psychiater. 'En jij ook. Met de juiste medicatie zullen jullie hier snel tot rust komen.'

'Levenloos liggen die kinderen daar in zalen,' zei de robot. 'Jullie zijn zware criminelen.'

'Heus, het komt goed met je,' zei de psychiater, die de auto deur opendeed en uitstapte.

'Ik wil Sandra zien,' zei Jan.

'Sandra is hier,' zei de psychiater en wees op de robot.

'Nee, de echte Sandra,' zei Jan.

Toen liepen ze met z'n drieën naar het gebouw. Zowel Jan als de robot kregen een kamer in het gebouw. Jan begon het hele gebouw af te zoeken. De robot liep met hem mee. 'Het moet ergens in een zaal onder het gebouw zijn, Jan,' zei de robot. Na een tijdje vonden ze in de linkerzijde van het gebouw een trap naar beneden. Toen kwamen ze even later in de grote zaal waar levenloze kinderen lagen, waaronder ook Sandra. 'Zie je nu wel !' riep Jan. 'Dat is Sandra !'

Hij rende op Sandra af, en zag al snel dat ze helemaal onder plastic was. 'Sandra ?' riep hij, terwijl hij haar door elkaar begon te schudden. 'Word wakker !'

Maar Sandra bewoog niet. Ook de robot kwam dichterbij. 'Helaas, Jan,' zei de robot.

'Je hebt je best gedaan,' zei Jan tegen de robot. 'Gelukkig heb ik jou nog.'

De man met de lange witte jas kwam toen binnen. 'Kun je dit verklaren ?' vroeg Jan boos.

'Ja,' zei de man met de lange witte jas. 'Natuurlijk. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Ze had een overdosis medicijnen genomen. Dat had ze nooit mogen doen.'

'Je liegt !' riep Jan. 'Kijk eens naar deze robot. Die lijkt precies op haar ! Jullie hebben hen omgewisseld ! Het begon allemaal doordat de badmeester haar bleef terugduwen in het water !'

'Je kletst, Jan,' zei de man met de lange witte jas. 'Ik ben dokter. Ik ben een professionele deskundige. Ik heb ervoor gestudeerd. Je weet nergens wat van.'

'Hoe komt het dan dat ze als twee druppels op elkaar lijken ?' riep Jan. 'Het zijn valse spelletjes die jullie spelen, stelletje omruilers !'

'Je kunt niets doen, Jan. Geef het maar op,' zei de dokter. 'Ze zullen mij toch altijd geloven boven jou, want ik ben de dokter.'

'Klootzak !' riep Jan. 'Wat hebben jullie met haar gedaan ! Sandra, antwoord me !'

Toen kwam de psychiater binnen. 'Jan moet tot rust komen,' zei de dokter.

'Dat merk ik,' zei de psychiater. 'Ik kon zijn geschreeuw in het hele gebouw horen.'

'Jullie zijn leugenaars,' riep Jan. 'Kijk nu eens wat jullie gedaan hebben. Zie dan. Ik had het bij het rechte eind. Hier ligt de ware Sandra. Kijk dan eens goed uit je doppen !'

De psychiater liep naar de levenloze Sandra, en voelde aan haar pols.

'Nou ?' zei Jan.

De psychiater keek naar Jan. Toen keek de psychiater naar de robot, en toen weer naar de levenloze Sandra.

'Nou ? Sprakeloos, hè !' riep Jan. 'Wie is er hier nu zwaar ziek !'

'Deze patient ligt hier al tijden na een overdosis medicijnen,' zei de psychiater. 'Ze mag misschien naar jouw idee op Sandra lijken, maar dit is Sandra niet.'

'Het gebeurt wel vaker dat patienten elkaar door elkaar halen,' zei de dokter.

Jan zuchtte diep. 'Hier valt niet tegen op te boksen, Jan,' zei de robot, 'maar jij en ik weten wel beter.'

'Jullie maken mensen psychisch kapot om jullie medicijnen kwijt te krijgen,' zei Jan. 'En dit hier is gewoon pure misdaad.'

Ineens opende de levenloze Sandra haar ogen. 'Ik heb alles gehoord,' zei ze. 'Sorry, maar ik ben Sandra niet. Mijn naam is Evelien, en ik ken jullie niet.' Toen sloot ze haar ogen weer.

'Weer een robot,' zuchtte Jan. 'Of misschien heb ik me wel echt vergist, of ben ik echt zwaar ziek,' en sloeg toen een arm om de robot die naast hem stond, en zei tegen haar : 'Dan moet jij toch echt de echte Sandra zijn, mijn zus. Misschien ben jij dan ook wel zwaar ziek. Wat is er toch met ons gebeurd ? Maar in ieder geval hebben we elkaar nog, en dat is het allerbelangrijkste.' En zo liepen ze arm in arm de zaal uit, de trap op.

Mieke en het Magische Geld

Je kon eigenlijk alles met het magische geld doen : je kon het eten, je kon ermee schoonmaken, en er van alles mee bouwen. Het geld was tegelijkertijd een beveiligings-systeem tegen dieven. Er zat een alarm op, en zette elke inbreker direct onder stroom. Vandaar dat het magische geld vrede bracht en elke oorlog won.

Mieke's vader werkte bij de bank, en kwam altijd met veel geld thuis, maar in de winter was er bijna geen geld, want dat was het bloeiseizoen niet. Het magische geld groeide in een heel speciaal dropplantje. In de winter moesten ze daarom altijd heel zuinig leven. Maar in een zekere winter stopte de winter niet meer, en de mensen werden steeds armer. Mieke's vader is toen naar de reserve kluis van de bank gegaan, en heeft toen het laatste geld gebruikt om met zijn gezin te verhuizen naar een eiland in de Stille Zuidzee.

Ook op dit eiland ging hij bij een bank werken, maar daar was geen magisch geld. Voor elke cent moest keihard gewerkt worden. Mieke vertelde over het magische geld wat ze hadden in het land waar ze vandaan kwamen, totdat het altijd winter werd, maar niemand geloofde haar. Ze werd verschrikkelijk uitgelachen om haar verhalen. Dit werd zo erg dat Mieke niet meer naar school wilde.

'Als je niet naar school wil, dan blijf je dom, en dan heb je later geen werk en geen geld,' zei moeder altijd.

'Och, ik vind wel weer zo'n magisch dropplantje,' zei Mieke dan.

'Die groeien hier niet, en in het winterland waar wij vandaan komen groeien ze ook niet meer,' zei moeder dan. 'Ze zijn uitgestorven. Het is verleden tijd.'

'Die goede, oude tijd,' zuchtte Mieke. 'En toch zal ik het magische dropplantje vinden.'

En zo ging Mieke op zoek. Ze zocht over het hele eiland, maar nergens vond ze het magische dropplantje. Op een dag kwam ze een klein jongetje tegen met een pepermuntplantje. 'Ruik er eens aan,' zei het jongetje.

'Mmmmmm,' zei Mieke, terwijl ze eraan ruikte. 'Zo lekker.'

'Dat is mijn plantje,' zei het jongetje.

'Wij hadden vroeger plantjes waar geld in groeide,' zei Mieke.

'Oh, dit plantje kan nog wel veel meer,' zei het jongetje.

Mieke keek hem verbaasd aan. Hij had alleen een overbroek aan waarvan één van de schouderbanden was gescheurd en los hing.

'Heb je verder geen kleren dan alleen maar dit ?' vroeg ze.

'Het pepermuntplantje is alles wat ik nodig heb,' zei het jongetje.

'En wat kan het plantje allemaal ?' vroeg Mieke.

'Het steelt, en vreet dan alles op,' zei het jongetje.

'Maar wat heb je er dan aan ?' vroeg Mieke stomverbaasd.

'Kan goed van pas komen,' zei het jongetje.

'Oh ja, ik weet wel wat,' zei Mieke. 'Ik kan niet meer naar school, want ik word gepest.'

'Daar weet het plantje wel wat op,' zei het jongetje. 'Ik kan hem zo bij het schooltje neerzetten, en dan is het schooltje de volgende dag weg.'

Weer keek Mieke hem verbaasd aan. 'Echt waar ?' vroeg ze.

Mieke wees het jongetje de weg naar het schooltje, en daar zette het jongetje het potje met het pepermuntplantje neer. 'Moet je goed opletten,' zei het jongetje. 'Vannacht lekker slapen, en dan is het schooltje morgen weg.'

'Maar dan kan niemand meer naar school, en worden we allemaal arm,' zei Mieke.

'Welnee,' zei het jongetje. 'Het plantje zal voor ons zorgen. Het plantje zorgt ervoor dat alles eerlijk verdeeld is. Het plantje zal ons wel onderwijzen.'

Mieke ging toen naar huis, en de volgende dag ging ze terug naar het schooltje, maar het stond er niet meer. Alleen het jongetje stond daar met zijn plantje. Mieke was stomverbaasd. 'En de leraren en de kinderen dan ?' vroeg Mieke. 'Waar zijn die ?'

'Dat moet je het plantje vragen,' zei het jongetje. Maar het plantje zei niets.

'Ik denk niet dat mijn moeder daar blij mee zal zijn,' zei Mieke.

'Welke moeder ?' vroeg het jongetje.

'Mijn eigen moeder,' zei Mieke.

Het jongetje keek Mieke een tijdje verbaasd aan. 'Je moeder bestaat niet meer,' zei het jongetje.

Mieke begon te huilen. 'Ook door dat rotplantje ?' vroeg ze. 'En mijn vader dan ?'

'Jij en ik zijn nog de enigen die over zijn op dit eiland,' zei het jongetje.

Mieke begon nog harder te huilen. 'Nee, nee !' riep ze. 'Ik heb mijn vader en moeder nodig !'

'Alles wat je nodig hebt is dit plantje,' zei het jongetje toen.

'Heb je nog een hart ?' vroeg Mieke huilend.

'Het plantje is mijn hart,' zei het jongetje. 'Zij die geldspelletjes spelen en schoolspelletjes, en hun kinderen gewoon laten pesten alsof er niets aan de hand is zijn het niet waard om op dit eiland te leven.'

Mieke snikte. 'Maar zo heb ik niemand meer.'

'Je hebt mij en het plantje,' zei het jongetje. 'Dat is alles wat je nodig hebt. Heus, het is beter zo.'

Maar op een dag was ook het jongetje verdwenen en had Mieke alleen nog maar het pepermunt plantje.

'Nu,' snikte Mieke, 'nu zijn alleen jij en ik nog overgebleven, en je praat niet.'

Mieke besloot het plantje uit het potje te halen en gewoon in de grond te planten. Na een tijdje stonden er veel meer van de speciale pepermuntplantjes. 'Alles is nu weg,' zei Mieke, 'en van jullie komen er steeds meer bij. Mag ik de reden vragen waarom ook het jongetje weg moest ?'

Maar de pepermuntplantjes spraken niet. Op een dag was Mieke het alleen zijn zo zat dat ze een bootje pakte en de zee op begon te roeien op weg naar een dichtbij liggend eiland. Ook dit eiland scheen onbewoond te zijn. 'Misschien hebben de pepermunt plantjes hier ook al toegeslagen,' zei Mieke tegen haarzelf. Weer ging ze het bootje in, en ging op naar het derde eiland. Tot haar grote verbazing vond ze het jongetje daar.

'Waarom ben je bij me weggegaan ?' vroeg ze.

'Oh, heel eenvoudig,' zei het jongetje. 'Het bloeiseizoen van het pepermunt plantje kwam eraan, en dan ga ik altijd op vakantie.'

'En dan laat je mij achter ?' vroeg het meisje.

'Ja,' zei het jongetje, 'wie niet achter zich kan laten is het pepermuntplantje niet waard. Ik zou heus wel weer terugkomen, hoor.'

'Ach, stik jij toch met je pepermuntplantjes !' riep Mieke boos. Ze stapte weer in haar bootje en roeide terug naar het tweede eiland. 'Hier zal ik blijven wonen,' zei ze tegen haarzelf. 'Ik wil niets meer met die pepermunt plantjes te maken hebben.'

Maar het jongetje kwam na een tijdje ook met een bootje naar het eiland.

'Ik wil je niet meer zien !' riep ze tegen het jongetje, 'en je pepermuntplantjes ook niet !'

'Maar het is alles wat je nog hebt,' zei het jongetje.

'Ik heb niks meer, helemaal niks,' snikte het meisje. 'Jullie hebben me alles afgenomen.'

'Maar je word niet meer gepest,' zei het jongetje.

'Jij bent de ergste pestkop die ik ooit ben tegengekomen,' snikte Mieke.

'Kan ik er wat aan doen,' zei het jongetje. 'Ik ben slechts een plaagplantje.'

'Oh, ben jij zelf ook zo'n plantje,' zei Mieke. 'Wat heb je met mijn ouders gedaan, en met iedereen waarvan ik hield?'

'Wil je het echt weten?' vroeg het jongetje.

'Ja,' snikte Mieke, 'voordat ik je een mep verkoop.'

'Je begrijpt bepaalde dingen niet,' zei het jongetje. 'Ik plaag om je te beschermen.'

'Waartegen bescherm je mij dan?' vroeg Mieke.

'Tegen iets veel ergers,' zei het jongetje.

'Zeg op,' zei Mieke, die haar hand al had opgetrokken, klaar om het jongetje een mep te verkopen.

'Tegen de eeuwige winter,' zei het jongetje. 'Omdat jullie in het land waar jullie vandaan kwamen het geld niet konden loslaten kwam de eeuwige winter. Het pepermuntplantje speelt zulke spelletjes niet.'

'Maar we hadden geld nodig om te kunnen leven,' zei Mieke.

'Nee,' zei het jongetje, 'het enige wat jullie nodig hadden was het pepermuntplantje, die ervoor zou zorgen dat alles eerlijk verdeeld zou zijn, en dat je alles ook weer zou kunnen loslaten.'

'Die groeiden niet in ons land,' zei Mieke.

'Dat kon ook niet,' zei het jongetje. 'Jullie hielden teveel vast aan jullie geld, en alles was oneerlijk verdeeld, en alles draaide om geld.'

'We konden alles met het magische geld doen,' zei Mieke. 'Het groeide aan een heel speciaal dropplantje.'

'Ja, ja, ik ken die dropplantjes,' zei het jongetje. 'Het zijn grote bedriegers. Zij brengen zelf de eeuwige winter, en dan gaan ze er vandoor.'

'Nou, jullie zijn ook niet de aardigsten,' zei Mieke. 'Kijk wat jullie gedaan hebben.'

'Kijk naar jezelf,' zei het jongetje. 'En waar ben je nu liever? Hier op een eiland in de Stille Zuidzee of in het winterland?'

'Je hebt gelijk,' zei het meisje. 'Waarschijnlijk moet ik kiezen tussen twee kwaden, en dan kan ik beter dit kiezen.'

'Maar als je ons kwaad maakt, dan zijn we weg,' zei het jongetje, 'en dan wordt het hier ook voor altijd winter.'

Mieke haalde haar schouders op. 'Dan vind ik vast wel een beter plantje dan jouw plantje,' zei ze.

Maar toen werd het jongetje erg boos. 'Goed, dan moet je het zelf maar weten.'

Hij ging terug naar zijn bootje en begon weg te roeien. Toen werd het winter en het bleef winter. Het begon steeds kouder en kouder te worden.

'Oh, had ik maar naar het jongetje geluisterd,' jammerde Mieke. Ze begon overal op het eiland te zoeken naar een nieuw plantje wat haar zou kunnen helpen, maar ze vond niets. Het begon hard te vriezen, en Mieke voelde dat ze bevroor. 'Help !' riep Mieke. Maar niemand hielp.

'Ik heb het allemaal verkeerd gedaan !' riep Mieke. 'Ik had beter moeten luisteren ! Help me dan toch !'

Maar de eeuwige winter had toegeslagen. Mieke werd helemaal bedolven onder de sneeuw, en viel toen in een diepe slaap, daar midden op een eiland in de Stille Zuidzee. En op de sneeuwhoop die haar bedekte groeide een klein pepermuntplantje.

'Droom ik ?' vroeg Mieke. Ze kon zo het kleine pepermuntplantje zien, en probeerde het te grijpen, maar het was te ver weg, en het sprak ook niet.

'Help !' riep Mieke. 'Droom ik ?'

Maar niemand antwoordde, en ook het plantje niet. En het plantje groeide groter en groter, en het jongetje kwam er lachend uitrennen, en reikte zijn hand naar haar uit. Mieke greep zijn hand.

'Nog een ander plantje gevonden ?' vroeg het jongetje.

'Eh nee,' zei Mieke. 'Ik ben bevroren, maar ik heb het helemaal niet koud.'

'Dat komt omdat je op een eiland op de Stille Zuidzee bent, in het geheim van de pepermuntplantjes,' zei het jongetje.

'Oh ja, die plagen,' zei het meisje.

'Ja, de plaagplantjes,' zei het jongetje, 'maar om je te beschermen tegen nog ergere pestkoppen.'

'Volgens mij ben jij echt de ergste pestkop,' zei het meisje.

'Ik ben een pepermuntplantje,' zei het jongetje. 'Jij begrijpt ons gewoon niet.'

Langzaam kon het meisje zich weer bewegen. Ze keek helemaal omhoog om te zien hoe groot het pepermuntplantje was geworden. 'Kom,' zei het jongetje.

En ze begonnen omhoog te klimmen in de pepermuntplant. 'De wereld wordt een winter,' zei het jongetje. 'Maar ik zal jou leiden naar mijn wereld.'

Einde

De Dropping

Ze kon de zwarte auto herinneren waarmee ze was ontvoerd. Het kwam telkens terug in haar gedachten. Het verleden was een schaduw die haar achtervolgde, stalkte, altijd weer. Ze kwam maar niet los. Het was als een watermerk in haar leven. Het was ook niet weg te krijgen. Dagelijks dacht ze eraan en dagelijks vocht ze ertegen.

Ze namen haar naar het bos, naar een buurthuis, midden in de nacht, en daar moest ze allerlei karweitjes doen. Wat erna gebeurde kon ze zich niet meer herinneren. Alles werd zwart voor haar ogen. Het was uiteindelijk een witte auto die haar vrijzette, maar ze vertrouwde het niet. Ze deden zich voor als haar bevrijders, maar ze had altijd het gevoel dat ze samenwerkten met hen van de zwarte auto. Het was niet echt een auto, maar meer een klein busje. Dat gold ook voor de witte auto.

'Ze zijn niet goed snik,' dacht ze altijd. Er was nooit een zaak van gekomen. De criminelen waren nooit berecht. Ze kon er niet over praten. Ze had het een keer aan iemand verteld, maar die geloofde haar niet. Die dacht dat het een dropping geweest moest zijn. Ze is toen enorm aan haarzelf gaan twijfelen.

Ze had het eens nagevraagd aan mensen, en het bleek dat er wel vaak soortgelijke droppings werden georganiseerd. De zwarte auto's namen mensen geblinddoekt mee naar een onbekende plaats, waar ze werden gedumpt. Dan moesten ze hun weg naar huis vinden, alleen of in een groep, en als ze dan te ver afdwaalden en hun weg niet meer konden vinden, dan waren er de witte auto's om hen naar huis te brengen. Maar alles wat ze nog kon herinneren was dat ze niet was geblinddoekt, en dat ze naar het buurthuis ging waar ze karweitjes moest doen. Volgens haar was er misdaad in het spel. Omdat ze nooit werd geloofd sprak ze er op een gegeven moment niet meer over.

Ze had een heel onderzoek gedaan over droppings, en er waren geen gevallen bekend dat mensen ook karweitjes moesten doen. Misschien haalde ze wel dingen door elkaar. Er werd beweerd dat ze eens een tijdje in het buurthuis had gewerkt, en daar kreeg ze ook voor betaald. Ze vroeg zich af waarom ze dat niet meer kon herinneren. Ook had ze eens een verhaal gelezen over een uit de hand gelopen dropping waarin mensen niet alleen ergens werden gedumpt, maar ook werden opgesloten, als een soort boeienkoning. Dan moesten ze dus eerst zien los te komen. Maar dit was slechts een verhaal uit een boek. In dat verhaal werden ze zelfs gevoed met vergif opdat ze hun geheugen en orientatie zouden verliezen. Zij had het idee dat dat met haar was gebeurd. Het leek wel alsof het verhaal de enige was die haar begreep en alle informatie had. Het boek hield ze sindsdien op haar kamer, en ze vereerde het boek, ook al wist ze dat het maar een verhaal was. Ze twijfelde aan de echtheid ervan, maar ze achtte het wel een mogelijkheid.

Ze had meer op met boeken dan met mensen.

Op een dag kwam ze een meisje tegen die beweerde dat hetzelfde met haar was gebeurd. Ze durfde zichzelf toen weer een beetje te openen, en ze werden de grootste vriendinnen. Eigenlijk was het

precies hetzelfde verhaal, en ze leende ook haar boek uit aan haar nieuwe vriendin, en die was er helemaal dolenthousiast over, want dit gaf haar een antwoord wat er met haar gebeurd was. Beide meisjes leefden hier ontzettend van op. Ze besloten niets aan de buitenwereld te vertellen, want die zouden hen toch niet geloven. Ze hadden genoeg aan elkaar. Wel vroegen ze zich af of er meerderen waren zoals hen. Misschien in het buitenland. Ze zouden op de uitkijk staan. Ze besloten eens een anonieme advertentie te plaatsen in de krant, maar daar kwam niemand op af. Dit probeerden ze zelfs in het buitenland, maar zonder resultaat.

Op een dag toen ze bij elkaar waren stopte er een rode auto vlakbij hen. De man schoof een raampje naar beneden en gaf hen een foldertje. Het was een uitnodiging voor een dropping. Ze werden allebei vuurrood. 'Een dropping ? Dat nooit,' zei het ene meisje tegen het andere. Toen lazen ze het foldertje verder. 'De deelnemers worden meegenomen naar het buurthuis voor koekhappen en andere leuke spelletjes, en worden daarna gedropt ergens in het bos, voor een leuke tocht.'

'Ja, ja,' zei haar vriendin. 'En dat moeten wij zeker geloven ? Wij werden nooit geloofd, maar wij zullen hen ook niet geloven. We zijn toch niet gek ? Een ezel stoot zich nooit aan dezelfde steen. Koekhappen ? Vergif happen zullen ze bedoelen.'

Maar ze waren toch wel erg nieuwsgierig, en op de dag van de dropping gingen ze bij het buurthuis kijken. Het was er een hele vrolijke boel. Er liepen zelfs clowns rond, en een man met een hondje dat kunstjes deed. Ze hadden medelijden met de kinderen die daar waren, maar ze wisten dat er maar eentje de klos zou zijn, zoals eens bij hen, opdat de anderen hen nooit zouden geloven.

Arm in arm liepen ze toen naar huis, er vol van overtuigd dat daar een groot kwaad aan het gebeuren was, of misschien juist niet, opdat zij geheel geïsoleerd zouden blijven in hun lijden en door niemand geloofd zouden worden.

Aan elkaar hadden ze genoeg. De wereld was immers gek geworden. Mensen konden zich niet meer inleven in elkaar. Er was teveel afstand, en teveel grootspraak. Niemand begreep hen beter dan het boek. In de buitenwereld was het allemaal de beste stuurder staan aan wal. Iedereen had maar makkelijk praten. Met een blinddoek naar koek happen ? Natuurlijk word je dan bedrogen, en door leugen en vergif meegenomen. In hoeverre waren ze nog zichzelf ? Iets of iemand had zwaar met hen gerommeld. Onschuldige spelletjes noemen ze dat dan.

Het andere meisje had ook de herinnering dat er een mes op haar keel was gelegd. 'We laten de mensen de mensen,' zei ze. 'Wij weten wel beter. Als we onszelf niet meer kunnen geloven dan heeft het leven geen zin meer.'

Niet lang na de dropping van het foldertje liepen ze samen ergens op straat, en een zwarte auto stopte vlakbij hen. Een raampje ging naar beneden, en een boertje keek hen aan. 'Stap maar in, jongedames. Waar gaat de reis naartoe ?'

Plotseling herinnerden de meisjes het boertje. 'Zeg, heb jij ons niet eens eerder meegenomen ?' vroeg het meisje.

'Ik herinner hem ook,' zei haar vriendin.

'Nee hoor,' zei het boertje. 'Ik weet van niets. Stap in, dan kunnen we verder praten, want anders rijd ik weer weg.'

'Nee, nee, rijd niet weg,' zei het meisje. 'Alstublieft, vertel ons alles wat er gebeurd is.' Ze wist dat het boertje haar enige hoop was om aan de informatie te komen die ze nodig had.

'Laten we dat nu maar niet doen,' zei haar vriendin, 'want dan gebeurt weer hetzelfde, en dan moeten we er weer doorheen.'

'Ja, maar ik heb dit nodig, anders blijf ik met die vretende twijfels en onzekerheden lopen,' zei het meisje.

'Ja, maar wat als we het dit keer niet overleven?' vroeg haar vriendin.

'Het leven heeft geen zin als ik hier niet achterkom,' zei het meisje.

Uiteindelijk zijn ze toen maar ingestapt, want ze konden hun nieuwsgierigheid niet bedwingen, en die nieuwsgierigheid was veel en veel groter dan hun angst.

'Vertel op,' zeiden de meisjes die inmiddels op de achterbank zaten. 'Wat heb je met ons gedaan de vorige keer?'

'Zoals ik al zei,' zei het boertje, 'ik ken jullie niet, maar zou jullie graag een lift willen aanbieden. Waar gaat de reis naartoe?'

'U heeft ons leven flink in de problemen gebracht,' zei het meisje. 'Alles wat we willen is een verklaring hiervoor.'

'Welnee,' zei het boertje. 'Jullie begrijpen het gewoon niet. Ik zal jullie meenemen naar de boerin dan krijgen jullie lekkere koek met thee.'

'Nee!' riepen de meisjes. Dat herinnerden ze zich ook ineens, dat ze koek met thee kregen van de boerin.

De boer reed met het zwarte kleine busje een weiland in, op weg naar een boerderij. Bij een klein boerderijtje stopten ze. 'We willen best meegaan, maar we drinken geen thee en eten geen lekkere koek. Alles wat we willen is een verklaring.'

'Loop maar mee,' zei het boertje ineens een stuk platter.

De boerin wachtte hen al op in de deur opening.

'Kom verder,' zei de boerin plat. De meisjes waren nog steeds niet bang, want hun nieuwsgierigheid had alle angst weggevreten. Zo lang hadden ze gewacht op een antwoord, en nu hoopten ze dat eens eindelijk te krijgen. In een kamertje vlak naast de keuken stond een tafel met een tapijt erover en wat stoelen. Daar gingen ze zitten. De meisjes staarden als gehypnotiseerd naar het servies. Dit kenden ze. Ze bestuurden ijverig de patronen van het servies.

'Thee?' vroeg de boerin.

'Nee, en ook geen lekkere koek,' zei het meisje. 'Wij komen alleen voor het antwoord. Wat hebben jullie met ons gedaan de vorige keer, want ik herken alles.'

'Herinner je de dropping?' vroeg de boerin.

Toen vertelde het meisje alles wat ze nog herinnerde.

De boerin schudde haar hoofd.

Toen begon ook het andere meisje haar verhaal te vertellen wat er veel op leek, en weer schudde de boerin haar hoofd.

'Lieve meisjes,' zei de boerin. 'Jullie begrijpen er niets van, helemaal niets. Maar drink even wat thee en eet even wat lekkere koek.'

'Dat doen we niet,' zei de vriendin van het meisje. 'Want dan komen we weer bij hetzelfde punt uit, en misschien erger.'

'Ach, doe even gezellig, neem even wat, dat praat makkelijker,' zei de boerin.

'Daar zijn we niet voor gekomen,' zei het meisje. 'Ik ben ervan overtuigd dat dat de oorzaak is van al onze problemen.'

De boerin schoot in de lach. 'Het was een dropping, en jullie hebben alles verkeerd begrepen. Maar heus, je hoeft van mij echt niets te eten of te drinken. Als je niet wil, dan houd het op. Dan drink en eet ik het lekker zelf op, en mijn man.'

'Maar krijgen we het antwoord nog te horen ?' zei het meisje.

'Wie niet eten en drinken wil krijgt ook niets te horen,' zei de boerin.

'Wat flauw,' zei de vriendin van het meisje. 'Dan zijn we helemaal voor niets gekomen.'

'Dat zijn nu eenmaal de regels,' zei de boerin.

'Okay,' zei het meisje, 'dan eet en drink ik, maar mijn vriendin niet. Is dat ook goed ?'

'Nee, zo zijn we niet getrouwd,' zei de boerin. 'Samen uit, samen thuis. Of allebei, of niets.'

'Wat is dat voor belachelijk gedoe,' zei de vriendin van het meisje.

'De regels van de dropping,' zei de boerin.

'Welke dropping ?' vroeg het meisje. 'We hebben helemaal nooit aan een dropping meegedaan. Het lijkt wel alsof we ertoe gedwongen waren.'

'Laten we even ter zake komen,' zei de boerin. 'Of jullie eten en drinken nu, of jullie vertrekken nu weer, want ik heb geen zin om nog langer mijn tijd te verdoen met jullie.'

'U eerst,' zei het meisje.

De boerin keek beledigd naar het meisje. 'Wat nou : u eerst ? Ik ben hier in mijn eigen huis, en ik laat me niet commanderen door één of andere snotaap. Drink en eet nu, of vertrek.'

'Goed,' zei het meisje boos, en begon van de koek te eten en van de thee te drinken, en haar vriendin ook.

'Nu kunnen we zaken doen,' zei de boerin.

Snel vielen de meisjes in slaap. 'Ze zullen elkaar niet meer herinneren,' zei de boerin. Ze werden beiden op een bed in aparte kamers gelegd, en na een tijdje stopte er een witte auto bij de boerderij, die kwam om het meisje mee te nemen. Na ongeveer een kwartier kwam er een tweede witte auto die de vriendin van het meisje mee zouden nemen.

Het meisje werd wakker in de witte auto. 'Waar ben ik ?' vroeg het meisje.

Een man in een wit pak zei : 'We vonden je ergens slapend in het bos. Was jij van de dropping ?'

'Ik weet het niet meer,' zei het meisje. 'Ik weet helemaal niets.'

'Denk goed na,' zei de man in het witte pak.

'Volgens mij moest ik karweitjes doen in het buurthuis, en ben ik toen gevlucht, en toen vonden jullie mij,' zei het meisje. 'Het begon allemaal toen ik ontvoerd werd in een zwarte auto.'

'Weet je ook door wie ?' vroeg de man in het witte pak.

'Nee,' zei het meisje.

Ergens dichtbij haar huis zette de witte auto haar af. Toen liep ze verder alleen naar huis. Op haar kamer was het een enorme rotzooi. Op het bureau lag het boek over de uit de hand gelopen dropping. Ook lag er een kaart van haar vriendin in het boek als een boekenlegger. Op het kaartje stond : 'Ik ben zo blij dat we elkaar hebben gevonden.' Daaronder stond haar naam en adres. 'Wie is dat ?' vroeg het meisje zich af. Het leek een waas in haar geheugen te zijn. Ze kon haar nieuwsgierigheid niet meer bedwingen, en ging direct met de kaart naar het adres toe, maar er woonde een oud echtpaar. Het meisje liet de kaart aan het echtpaar zien, maar ze schudden het hoofd. 'Die woont hier allang niet meer,' zei de vrouw. 'Die woonde hier voordat wij hier woonden, maar toen zij was verongelukt ging het gezin verhuizen.'

De rillingen gleden door het meisje heen. 'Misschien is het een hele oude kaart dan,' zei het meisje.

'Dat moet wel,' zei de vrouw.

'Ik kan haar niet herinneren,' zei het meisje.

'Ach,' zei de vrouw. 'Dat kan gebeuren. Je komt zoveel mensen tegen in je leven. Dat kun je nooit allemaal bijhouden, vooral niet als het zo lang geleden is. Wil je misschien binnenkomen voor wat thee en een lekkere koek ?'

Het meisje schudde haar hoofd. 'N... nee, ik moet maar weer eens gaan,' zei ze, en rende toen weg.

Einde

Hertint

Ze had drugs genomen, en zag nu alles rood. Ze was erdoor in een rode wereld gekomen. Ze ging ook meehelpen de drugs te verkopen. Het was heel duur. Mensen deden er een moord voor, of werden dieven. Sommige mensen waren afhankelijk van de drugs. Het hield hen in leven. Maar er was niet genoeg, en voor velen was het te duur, onbereikbaar. Ze werkte mee in dit criminele netwerk. Mensen vochten om dit spul. Hierom waren de straatbendes in oorlog, om dit goedje. Meisjes gingen de prostitutie in om het te kunnen bemachtigen. Alhoewel steeds meer meisjes de criminaliteit verkozen boven de prostitutie. Ze stalen liever dan dat ze hun lichamen overgaven aan vreemden. Maar ja, als ze in de gevangenis kwamen, dan gebeurde dat toch wel. En daarom hadden ze juist het rode spul zo hard nodig. Want de wereld was hard.

Het zou volop in de natuur groeien, en daarom gingen velen de wildernis in, omdat het in de stad te moeilijk te krijgen was. Het spul groeide in bepaalde soorten klapprozen, in papavers, maar de drugs maakten de mens agressief, wild, humeurig, onverschillig, afstandelijk en egoïstisch. Eigenlijk werd alles alleen maar erger door de drugs. De mens kwam in een vicieuze cirkel.

Vrouw Hertint had drie roodharige kinderen, naar haar eigen zeggen door haar zware verslaving aan de rode drugs. Haar man, Hertant, was ook zwaar verslaafd, door haar. Hun kinderen werden zwaar verslaafd geboren, en raakten alleen maar erger verslaafd naarmate ze opgroeiden. Hun kinderen waren drie oorlogsvisionen opgewekt door de rode drugs.

De Goochelaar

Ze had geld nodig en ging in op de vacature voor assistente van een goochelaar. Het waren nogal gevaarlijke truuks, maar het betaalde daarom ook verschrikkelijk goed, en dat had ze echt nodig om uit de schulden te komen. Het waren meer stunts dan dat het goochelen was. Het werd ook uitgezonden op televisie. Vaak ging er iets mis, en daarom had het ook hoge kijkcijfers. Haar vader was hier erg kwaad om. Hij vergeleek het met de Romeinse arena's, en zei dat er in dat opzicht niet veel was veranderd. Hij wilde ook niet dat ze rookte. Eigenlijk was ze door het roken in de schulden gekomen, want ze rookte altijd haar gehele inkomen op, en daarnaast gokte ze ook.

Toen ze de baan als assistente van de goochelaar had gekregen was de hele familie blij, behalve haar vader. De hele familie ging dan ook naar de voorstellingen toe, maar vader kwam niet. Haar familie gaf meer om de roem en het geld dan om haar leven. Ze begreep haar vader wel, en wist diep in haar hart dat hij eigenlijk de enige was die echt van haar hield, maar ze had het geld nodig, en toch trokken de stunts haar aan. Dan had ze het gevoel dat ze echt leefde. Ze was nogal een waaghals, en dat was ze altijd al geweest.

De stunts waren ingewikkeld, en niet altijd goed te volgen, bijna als puzzels, en ook dat trok weer mensen aan. Mensen hielden van het mysterie. Soms gebeurden de stunts in de buitenlucht. Er waren al eens assistentes spoorloos vermist geraakt, en ook waren er al assistentes verongelukt, maar het hield haar niet tegen, en ook de staat verbood deze gevaarlijke spelletjes niet, waar vader erg kwaad over was. 'Je moet het zelf maar weten,' zei hij, 'maar ik kom niet.'

Dit keer gebruikte de goochelaar een lange, dunne zaag. Iedereen hield z'n adem in. Er waren drie hokken waarvan in twee hokken een assistente zat. Die waren erin gestapt, en toen werden de hokken verwisseld achter een zwarte doek, dus niemand wist waar ze inzaten. De goochelaar haalde toen het doek weg, en drukte zo de zaag in een gat en begon naar onderen te zagen in één van de hokken. Nadat dit was gebeurd gingen de andere twee hokken open, en de twee assistentes kwamen er glimlachend uit. Toen liet de goochelaar zich blinddoeken en er stond een hele rij van assistentes, zowel vrouwelijke als mannelijke, en ze hielden allemaal een object vast. Met de zaag sloeg de goochelaar de objecten gewoon uit hun handen. Toen namen ze weer andere objecten in hun handen, en er werd een groot bord van piepschuim voor de assistentes neergezet zodat het publiek hen niet kon zien. De zaag had een hele scherpe punt, als een zwaard, en de goochelaar begon zo telkens te steken door het piepschuim en te zagen. Maar aan het einde ging dat niet goed. Een mannelijke assistente gaf een schreeuw van achter het piepschuim. Iedereen was in grote paniek. Het had een dodelijke afloop.

Ze gingen allemaal bedroefd naar huis, maar ze hadden hun grote geld verdiend als troost. Wanneer er iets misging werd er altijd dubbel uitbetaald. 'Ik had jullie nog gewaarschuwd!' foeterde vader. Maar ze trokken zich niets van hem aan. De keer erop gingen ze gewoon weer. Vanwege dat ze nu goed verdiende gaf ze altijd peperdure cadeau's aan de familie. Mede daarom was ze ook heel

geliefd. Vader nam de cadeau's nooit aan. Hij noemde het bloedgeld.

Op een dag belandde ze in het ziekenhuis door een stunt die weer verschrikkelijk misging. Ditmaal was ze zelf de klos. De ziekenhuis rekening was zo groot dat ze ondanks haar vele geld er diep door in de schulden raakte. 'Er is altijd baas boven baas,' zei vader. 'Wist je dat het ziekenhuis een contract heeft met de goochelaar ?'

Ze keek haar vader vreemd aan. 'Dat wist je niet, hè ?' zei vader. 'De goochelaar wordt door het ziekenhuis goed betaald als hij zijn truken mis laat gaan, en soms krijgt hij grote bonussen zoals nu. Deze grote maatschappijen houden elkaar in stand. Ze leven van elkaar. Er is ook een contract met de begrafenis-ondernemer. Het is allemaal legaal, want de staat leeft er ook van. Ze zijn allemaal deel van het complot van de goochelaar.'

'Ja, maar wat moet ik dan ?' vroeg ze. 'In de prostitutie wil ik ook niet werken.'

Vader keek naar zijn dochter in het ziekenhuisbed. Haar been was in het gips, en haar hoofd zat flink in het verband.

'Zie, nu moet je meer terugbetalen dan dat je ooit hebt verdiend,' zei vader.

'Dus u denkt dat de goochelaar het met opzet heeft gedaan ?' vroeg ze.

'Het zijn criminelen,' zei vader. 'Je kunt ze niet vertrouwen.'

'Wat moet ik dan doen ?' vroeg ze.

Opeens kwam de goochelaar binnen. Hij had een fles wijn voor haar meegenomen, en wat pakjes sigaretten. 'Wat moet jij nu hier ?' vroeg vader.

't Spijt me,' zei de goochelaar, en richtte zich toen tot het meisje. 't Spijt me dat het mis is gegaan en dat je nu in diepere schulden zit dan ooit, maar als troost wil ik je je eigen show als goochelaar aanbieden.'

Vader schudde zijn hoofd, terwijl ze helemaal begon te stralen en te glimlachen. 'Mag het vader ?' vroeg ze, 'dan kan ik uit mijn schulden komen, en dan kan me verder niets meer overkomen als goochelaar.'

Vader schudde weer zijn hoofd. 'Ik geef het op met jou,' zei hij. 'Nog steeds begrijp je het complot van de goochelaar niet.' Toen rende hij de ziekenhuis kamer uit.

Het meisje keek uit het raam en zag haar vader even later het ziekenhuis uitrennen. Ze kreeg een heel vreemd gevoel in haar buik, een gevoel wat ze niet kon verklaren. Toen keek ze naar de goochelaar. 'Mijn vader is er niet blij mee, en ik wil hem niet nog een keer teleurstellen. Hij heeft me ook nog geen toestemming gegeven.'

'Okay, denk er maar even over na,' zei de goochelaar.

De volgende dag was vader er weer. 'En ?' vroeg hij.

'Ik heb de baan niet aangenomen, vader,' zei het meisje. 'Ik moet eerst uw toestemming hebben.'

'Wat denk je zelf ?' vroeg vader.

'Voor u doe ik het niet,' zei ze.

Vader zuchtte. 'Ik dacht dat je je lesje wel geleerd had, maar blijkbaar niet.'

'Ik doe het niet, vader,' zei ze. 'Is dat niet genoeg?'

Vader schudde zijn hoofd. 'Ik kan maar niet tot je doordringen,' zei hij. 'Is er nog iets wat ik moet weten? Het lijkt alsof je zwaar aan de drugs bent.'

'Ik gebruik inderdaad, vader,' zei het meisje. 'Het was een vereiste om mee te kunnen doen als assistente van de goochelaar.'

Vader zuchtte en schudde zijn hoofd. 'Welk middel?' vroeg hij.

'De drugs heet 'de Goochelaar,' zei het meisje. 'Ik moest het geheim houden. Als ik het zou verraden zouden ze me koudmaken.'

Vader boog zijn hoofd. 'De Goochelaar? Maar mijn lieve kind, dan ben je al levende dood. Ze noemen het ook wel zombie drugs. Het laat je hersenen afsterven totdat je hersendood bent, en dan bespelen de drugs verder de lichamelijke functies zodat het net lijkt alsof je nog leeft. Ik heb mijn dochter verloren.'

'Maar vader, ik leef nog,' zei het meisje.

'Ja, de drugs leven in jou als parasieten,' zei vader, 'maar je hart is dood. Ik heb een clown als dochter.'

Het meisje begon te snikken. 'Is er nog een mogelijkheid om hiervan af te kicken, vader?'

'Voor zover ik weet is zaad van het telefoonplantje het enige tegengif,' zei vader.

'Heeft u dat toevallig, vader?' vroeg het meisje.

'Ik heb het altijd op zak,' zei vader. 'In het kleine flesje wat aan mijn halsketting hangt.'

'Ik vroeg me altijd al af wat er in dat flesje aan uw nek zit,' zei ze lachend.

Vader keek heel ernstig. 'Je kunt het maar één keer in je leven gebruiken,' zei vader. 'Als je na gebruik weer van de goochelaars drugs neemt, dan val je op slag dood.'

'Ik begrijp het, vader,' zei het meisje. 'Ik zal u niet nog een keer teleurstellen.'

Vader haalde het flesje van zijn ketting, opende het flesje, en gaf zijn dochter ervan te drinken. Het meisje begon te snikken. 'Ik voel me zo vreemd, vader, alsof ik van een diepe slaap ben ontwaakt. Ik kan weer heel goed en diep nadenken, en ik voel mijn hart weer kloppen.'

Vader glimlachte. 'Ik hoop dat je snel weer naar huis kan.'

Ineens kwam de goochelaar binnen. 'Heb je je beslissing al gemaakt?' vroeg hij. Het meisje raakte direct in paniek. 'Laat hem weggaan!' gilte ze.

'Je moet nu weggaan,' zei vader, 'en nooit meer terugkomen.'

'Ik zie het al,' zei de goochelaar.

'Ren hard,' zei vader tegen de goochelaar. De goochelaar rende hard de kamer uit, nog wel harder dan vader gisteren rende. Toen keken ze beiden door het raam en zagen de goochelaar het ziekenhuis uitrennen.

'Opgeruimd staat netjes,' zei vader.

'Zou hij ook niet kunnen afkicken, vader ?' vroeg het meisje. 'Heeft u nog meer spul van het telefoonplantje ?'

Vader schudde zijn hoofd. 'Ik kreeg het eens van een vrouw die ik van de verdrinking had gered. Ze legde uit wat het was, en zei erbij dat ik het maar één keer kon gebruiken. Het was het laatste wat er nog op aarde was van het telefoonplantje. Ze zei dat het plantje al was uitgestorven.'

'Maar wat als er toch nog ergens een laatste telefoonplantje bestaat, misschien ergens diep onder de grond ofzo, of misschien zelfs grote velden vol van zulke plantjes ?' zei het meisje.

'Dan wens ik de goochelaar heel veel geluk en succes op zijn zoektocht,' zei vader.

Einde